

Once Upon A Time...

เมื่อหัวใจได้พบรัก

Part 1...

บทที่ 1 แรกพบ...เจ้าชายในฝัน

...เปลี่ยนคนในฝันให้มีตัวตน ให้เป็นคนมีลมหายใจ ทำให้คน
คนนั้นในนิยาย ออกมาเจอกับฉันที่เฝ้ารอ*

เฮ้อ...เมื่อไรฉันจะเจอคนในนิยายคนนั้นบ้างหน้า...

ฉันถามตัวเองขณะนั่งเหม่ออยู่ในรถเมล์สาย 14 ที่รับฉันมาจากหน้า
แฮร์รอดส์ ห้างสรรพสินค้าหรูชื่อดังของลอนดอนเพื่อไปเปลี่ยนรถเมล์
อีกสายที่พัทธีย์ บริดจ์ รถเมล์คันนี้เป็นรถสองชั้นแบบเก่าที่ผู้โดยสารจะ
ต้องตะกายขึ้นและลงบันไดวนจากทางด้านหลังรถ ซึ่งในความรู้สึกฉัน มัน
ขึ้นลงลำบากและอันตรายกว่ารถเมล์สองชั้นในลอนดอนแบบอื่นมากนัก
แต่วันนี้ฉันอยากรีบกลับหอพัก ไม่อย่างนั้นฉันคงยอมรถสาย 74 ที่เป็น
รถแบบใหม่แล้วละ เฮ้อ...แต่ไหนๆ ก็ไหนๆ ในเมื่อสาย 14 มาถึงก่อนฉัน
ก็จำเป็นจะต้องขึ้น ก็ฉันอยากรีบกลับหอนี้หา...แล้วระหว่างกำลังนั่งเบื่อกๆ
คิดเรื่องนั้นเรื่องนี้ อยู่ดีๆ เพลงนี้ก็แวบเข้ามาในหัวเสียดๆ ทั้งที่เป็น
เพลงเก่าที่ฉันไม่ได้ฟังเลยในช่วงนี้

...เอ หรือว่าพักนี้ฉันอ่านนิยายทางอินเทอร์เน็ตเผลอมากเกินไปจน

* เพลงคนในนิยาย ของ Dreams

อาการฟุ้งซ่านกำเริบขึ้นมาอีกครั้ง

อ้อ คุณๆ ทั้งหลายที่อยู่ประเทศไทยที่สามารถเดินหาซื้อหนังสือทุกเล่มที่ต้องการได้ตามแผงหนังสือ อาจจะนึกภาพไม่ออกว่านักเรียนซึ่งมาเรียนต่อที่ต่างประเทศและติดนิยายรักหนีบนั่นนั้นทรمانใจมากแค่ไหน ที่ไม่มีโอกาสออกไปเดินกว้าหนังสือจากแผงแบบพวกคุณบอกตรงๆ นะว่าฉันอิจฉาพวกคุณเลยแหละ แต่จะสั่งซื้อมาหรือก็แพงค่าส่งเสียจนไม่คุ้มค่าหนังสือ สุดท้ายก็เลยได้แต่ด้อมๆ มองๆ อ่านนวนิยายตามเว็บไซต์ยอดนิยมต่างๆ แก่ซัดไปพลางๆ

อย่างวันนี้ก็เหมือนกัน ปาฏิหาริย์รักทางช้างเผือก ตอนที่ 21 กำลังจะมาลงโพสต์ตอนเที่ยงคืนเป๊ะของเมืองไทย ฉันถึงต้องรีบกลับไปอ่านและ 'เจิม' สะให้เรียบร้อย ไม่ยอมเสียตำแหน่งผู้คอมเมนต์คนแรกอย่างเด็ดขาด แถมบทที่แล้วก็ดันมาจบตอนที่พระเอกซึ่งรอคอยนางเอกอยู่นานแสนนานบนทางช้างเผือกหนีลงมาพบนางเอกที่โลกมนุษย์ได้ แถมกำลังจะบอกรักอยู่พอดีเลยนี่นา แบบนี้จะพลาดได้อย่างไร

...อ่านแล้วก็อิจฉา อิจฉา ไม่รู้ว่าสักวันหนึ่งฉันจะมีโอกาสได้เจอพระเอกที่น่ารักแสนดีแบบนี้บ้างไหมน้า... (แต่แบบในเรื่องนี้ไม่เอาละ ฉันยังไม่อยากเจอพระเอกที่เป็นวิญญูณ ถึงแม้ว่าเขาจะเป็นคู่แท้ที่มาตามหาฉันจากทางช้างเผือกก็ตาม)

เพราะมัวแต่เก๊กทำนางเอกจากกำลังเหม่อมองออกไปนอกหน้าต่างเมื่อมองไปตรงหน้าอีกครั้ง ฉันก็ต้องเบิกตากว้างด้วยความตกใจสุดๆ...

ตายแล้ว! มัวแต่เหม่อ ถึงพทนี้ยั้งตั้งแต่เมื่อไรกันนี่!

ฉันรีบถลาไปที่บันไดก่อนที่จะเลื่อนตัวลงไปเรื่อยๆ แต่อย่างที่บอกไปแล้วว่ารถเมล์สายนี้เป็นบันไดวน...ที่ค่อนข้างชันเสียด้วย หญิงไทยผู้รักสวยรักงามยิ่งชีพ ใส่รองเท้าส้นเข็มสูงปริ๊ดอย่างฉันจึงเกือบหัวคะมำหวัดเสียชีพไปจริงๆ หากไม่มีมือดีมาช่วยรั้งแขนเอาไว้อย่างเหนียวแน่น น่าเสียดายที่เขายึดเอาไว้ได้แต่ตัวฉัน แต่รองเท้าคู่เก่งกลับพลัดหล่น

ลงไปตรงขอบถนน

"ขอบคุณมากค่ะ"

ฉันเอ่ยขอบคุณคนที่ช่วยฉันไว้เป็นภาษาอังกฤษก่อนที่จะลงไปเก็บรองเท้า...ฮือ น่าอัปายชะมัดเลย โชคร้ายจริงๆ วันนี้ เอ๊ะ หรือว่าโชคดีกันแน่นะ...

เพราะตอนที่เดินเท้าเปล่าลงมาจากรถเพื่อเก็บรองเท้า กลับมีมือข้างหนึ่งคีบรองเท้าคู่สวยของฉันยื่นมาให้ตรงหน้า ฉันรับมาก่อนจะซอ้นสายตาขึ้นมอง แล้วก็ต้องเบิกตากว้างยิ่งกว่าตอนที่คิดว่าจะนั่งรถเลยป้ายเสียอีก

จะไม่ให้ฉันทำหน้าเหมือนถูกผีหลอกได้อย่างไร ในเมื่อผู้ชายคนนั้นหล່อระเบิดไปเลย แต่ขยับริมฝีปากส่งยิ้มนุ่มๆ นิดเดียว แต่ทำให้โลกนี้เป็นสีชมพูเจิดจ้าขึ้นมาเสียเฉยๆ...แถมยังเก็บรองเท้าของฉันได้ แบบนี้ชัดเลย ต้องไม่ใช่ใครอื่น

...เจ้าชาย เจ้าชายในฝันของซินเดอเรลล่านี่เอง!

"ขอบคุณค่ะ" ฉันตกตะลึงจนหลุดคำนี้ออกจากริมฝีปากได้อย่างไรก็ไม่รู้ รู้แต่ว่าดีแล้วว่าที่พูดออกไปจนได้ ดีกว่ายื่นส่งสายตาป้างๆ ให้เพราะทำอะไรไม่ถูกแบบเมื่อกี้

"ไม่เป็นไรครับ"

...อู๋ย เสียงก็นุ่มไม่แพ้อวยยิ้มเลย แต่เอ๊ะ สำเนียงแบบนี้...

"คุณ...เป็นคนไทยหรือเปล่าค่ะ" ฉันทำใจกล้าถามออกไป แต่ถามเป็นภาษาอังกฤษนะ ยังไม่อยากจะหน้าแตกต่อหน้าสุดหล่อคนนี้ เพราะว่าเขาไม่ใช่คนไทยขึ้นมาคงไม่แคล้วต้องก้มลงเก็บเศษหน้าตัวเองขึ้นจากพื้นแห้งๆ

แหม...ยังงี้ก็ต้องเซฟตัวเองไว้ก่อนล่ะน่า

คำตอบที่ได้ทำให้ฉันเกือบจะกรี๊ดออกมาเป็นภาษาคาตาลัน เมื่อเขาตอบกลับมาด้วยเสียงทุ้มนุ่มชวนฝัน...เป็นภาษาไทย!

"ครับ ผมเป็นคนไทย มาเรียนต่อที่นี่ คุณก็มาเรียนที่นี่เหมือนกัน เหนือครับ"

...เขาถามกลับด้วยละ กริ๊ด... ฉันแอบร้องกรีดกร๊าดอยู่ในใจ ไม่ได้การ ต้องพยายามส่งยิ้มหวานผูกมิตร

"คะ พี่ชมมาต่อโทที่มหาวิทยาลัย..." ฉันบอกชื่อมหาวิทยาลัยออกไป พร้อมแทนชื่อตัวเองในประโยคเสริจสรรพ อีๆ ขอสารภาพว่าเป็น ยุทธวิธีเพิ่มความสนิทสนมทางอ้อมเฉพาะตัวของฉันเอง แหม...อย่างน้อย ตอนนี่เขาก็รู้จักชื่อฉันแล้วละ จริงใหม่

"แล้วคุณ...ละคะ"

"เหมล์ครับ"

...อู๊ยตาย! รูปก็งาม นามก็เพราะ นี่...เห็นใหม่คะ เขาตกหลุมพราง ที่ฉันวางดักเอาไว้ได้ง่ายตาย แค่นี้ก็รู้จักชื่อของเขาแล้ว

"มาต่อโทเหมือนกัน ที่..."

เขาขยายความต่อ ได้ยินชื่อมหาวิทยาลัยของเขาฉันก็ตาโตเป็น ไช่จนกระจอกเทศ มหาวิทยาลัยติดอันดับทางบริหารธุรกิจแบบนี้ใคร จะไม่รู้จัก นอกจากจะเข้ายากแล้ว ค่าเทอมยังแพงมหาศาลบานตะไท ไม่เกรงใจคนจ่ายเงิน สรุปลินรงได้เลยว่าอิตาคันนี้ต้องครบสูตรรูปหล่อ พ่อรวย แถมยังพร้อมด้วยปัญญาอีกต่างหาก ช่างเลิศเลอเพอร์เฟ็คต่ออะไร ปานนี้

...นี่แหละ เจ้าชายในฝัน พระเอกของฉัน ในที่สุด...ในที่สุด เขาก็มี ตัวตน!

"เหมล์ หหมดเรื่องแล้วก็ไปเหอะ มาเสียเวลาคุยอยู่ได้ ผู้หญิงที่ดู ท่าทางไม่ค่อยเต็มแบบนี้อย่าไปยุ่งด้วยเลยดีกว่า"

อยู่ดีๆ โลกสีหวานของฉันก็เป็นอันแตกตังโพละ เมื่อเสียงห้วนๆ เสียงหนึ่งเจาะผ่านเข้ามา...เสียงนั้นทำให้โลกทั้งโลกเปลี่ยนจากสีชมพูมาเป็นทรุ คัลเลอร์ 256 ปีทตามปกติ อย่างกับมีคนมาฉกฟิลเตอร์สีหวาน

นำออกจากเลนส์ตาฉันเสียเฉยๆ มองไปทางต้นเสียงถึงเพิ่งเห็นว่ามีผู้ชาย
คนหนึ่งยืนอยู่ข้างๆ เจ้าชายในฝันของฉันด้วยท่าทางหงุดหงิด

อันที่จริงเขาคงจะยืนอยู่นานแล้วแหละ แต่รัศมีอันเจิดจ้าของ
'เจ้าชายในฝัน' ของฉันบดบังลักษณะอันมืดทึมของเขาเสียหมด ถ้าจะให้
บรรยายลักษณะของผู้ชายคนนี้ อย่าหาว่าฉันอคติเพราะถูกขัดจังหวะ
ตอนที่กำลังเคลิ้มเลยนะคะ เพราะฉันจะบอกว่าเขาเป็นชายหนุ่มที่ไม่ผ่าน
มาตรฐานว่าด้วยการเป็นหนุ่มหล่อแสนเท่ ขวัญใจสาวๆ เลยสักข้อ คือ
...เขาสูงพอๆ กับฉันเท่านั้นเอง ไม่เหมือนคุณเทมส์สุดหล่อที่ฉันต้อง
แหงนหน้าขึ้นนิดๆ เวลาคุยด้วย นอกจากนั้นก็ห่างไกลคำว่าเนียบสุดขอบ
สเกลเลยที่เดียว...พอจะนึกออกไหมคะ ในแบบสอบถามที่ให้ rank จาก
หนึ่งถึงเจ็ดนะ ถ้าเนียบๆ แบบคุณเทมส์เป็นเจ็ด นายคนนี้เป็นแค่หนึ่งยัง rank
ให้ไม่ได้เลย พิจารณาจากการแต่งกายแบบเถื่อนๆ เลื้อยียด กางเกงยีน
รอมเท้าตะ และหมวกเก็บโปโรโรโกโส่นั้น ช่างแตกต่างจากคุณเทมส์ที่
อยู่ในชุดเสื้อเชิ้ตแขนสั้นกับกางเกงสแล็คเสียจนไม่น่าเชื่อว่าจะเป็นเพื่อน
กันได้

ที่สำคัญ คุณเทมส์ของฉัน (ตุ่เอาเองเรียบริ้อยเสร็จสรรพแล้ว) ดุมี
มารยาทและสุภาพเต็มร้อย ในขณะที่นายคนนี้ ถ้าให้คะแนนคงเป็นค่า
ติดลบเกินกว่าที่จำนวนจริงจะให้ได้ อาจจะต้องของขี้มัจฉาน
เชิงซ้อนมาช่วยคำนวณเสียด้วยซ้ำ

...โอเค ก็ได้ๆ ยอมรับว่านิทานอยู่ในใจแบบโอเวอร์ไปนิด แต่แค่
นี้ดัดดัดเดียวจริงๆ นะ

"ไรน์ พุดอะไรของนาย นี่เขาเป็นผู้หญิงนะ แล้วก็..." เจ้าชายสุดหล่อ
หันมาส่งยิ้มให้ฉันที่ยิ้มรอไว้อยู่แล้ว "ออกจะน่ารักขนาดนี้ ไปว่าเขาแบบนั้น
ได้ยังไง"

...น่ารัก น่ารัก น่ารัก น่ารัก น่ารัก...คุณเทมส์ชมว่าฉันน่ารัก...อ้าย
...เขินนะค่า มาชมอะไรซึ่งๆ หน้าแบบนี้

"เนี่ยนะน่ารัก สายตานายยังปกติดีอยู่หรือเปล่า"
โอ๊ย...นายนี่พูดมากจริงๆ ใครกันแน่ที่สายตาไม่ปกติ!
ยิ่งฟังฉันยิ่งหงุดหงิด คั่นปากอยากด่าตอบ แต่ไม่ได้...เดี๋ยวเสีย
ภาพพจน์นางเอกแสนอ่อนหวานกันพอดี
...อดทนไว้ พี่ช...ยืมสู้อ้าไว้ ทำเหมือนไม่ได้ยินวาทะที่แสนระคายหูนั่น
"น่ารักลิ" คุณเทมส์ยืดยันยืมๆ รอยยิ้มกับคำว่าน่ารักของเขาช่าง
เหมือนแสงสว่างที่ทำให้คำพูดอันแสนด่ามีตฤณกลืนหายไปไหนพริบตา
...โอ ช่างเจิดจ้าอะไรอย่างนี้ พี่ชเสปตาจ้งเลยคะ...
"อ้าว รถเมล์มาพอดี ผมกลับบ้านก่อนนะครับ คุณพี่ช ยินดีที่ได้
พบกันนะครับ"

อ๊า...ทำไมระบบขนส่งมวลชนของลอนดอนถึงทำกับฉันแบบนี้
...ปกติรถเมล์ชอบมาเลๆ หายๆ ไม่ใช่หรือ ทำไมวันนี้มาตรงเวลาอย่างนี้
คะ อยากจะฟ้องร้องข้อหาขโมยช่วงเวลาแห่งความฝันไปจริงๆ เลย!

"คะ พี่ชก็ยินดีที่ได้พบคุณเทมส์ หวังว่าเราจะได้เจอกันอีกนะคะ"
คุณเทมส์ยิ้มให้อีกครั้ง ก่อนจะเดินเข้าไปในยานพาหนะสีแดงคัน
ใหญ่ สแกนบัตร Oyster* แล้วเดินขึ้นไปชั้นบน
...ไปซะแล้ว เจ้าชายของฉัน

ฉันมองรถเมล์สองชั้นที่เพิ่งเคลื่อนตัวออกไปจนลับสายตา...อยาก
วิ่งตามรถเหมือนนางเอกที่พระเอกต้องไปออกรบในหนังสงครามบ้าง
เหมือนกัน แต่ยังไม่กล้าคิดว่าตัวเองยังอยู่ในโลกแห่งความเป็นจริง จึงได้
แต่ทำตาปรอย มองตามไปอย่างแสนเสียดาย

"ถามจริงๆ เอะเทมส์" ผมถามขึ้นอย่างอดไม่ได้ เมื่อผมและพี่ชาย
นั่งอยู่บนรถประจำทางคันใหม่เรียบร้อยแล้ว "ไปยุ่งกับผู้หญิงคนเมื่อก็"

* บัตร Oyster คือบัตรเติมเงินล่วงหน้าเพื่อใช้บริการขนส่งมวลชนในกรุงลอนดอน สามารถเติมได้สองแบบคือ
แบบเป็นช่วงเวลา เช่น หนึ่งเดือน หนึ่งสัปดาห์ ซึ่งผู้ใช้จะสามารถใช้บริการในระยะเวลาสั้นๆ ได้โดยไม่จำกัด
จำนวนครั้ง หรือเติมเป็นจำนวนเงินแล้วค่อยหักไปตามจำนวนครั้งที่ใช้โดยไม่จำกัดระยะเวลาก็ได้

ทำไม"

"ยุ่ง... ยุ่งอะไร" พี่ชายสุดหล่อของผมถามด้วยสีหน้างุนงง "เฮ้ ไรน์ เราไม่ได้ยุ่งอะไรกับเขาลักหน้อย นายก็เห็นอยู่ว่าเราก็คแค่ช่วยเก็บรองเท้าให้เขาเท่านั้นเอง แล้วก็พูดกันอีกสองสามคำ ไม่เห็นจะมีอะไรเลย หรือ นายจะให้เรายืนดูเฉยๆ เขาจะเดินเท้าเปล่าบนพื้นถนนจนเจ็บเท้ายังไง ก็ช่าง หืม"

เออๆๆๆ ก็ได้...ให้ตายเหอะ นี่ผมลืมไปได้ยังไงนะว่าผมมีพี่ชาย ที่สุดแสนจะดี เป็นพ่อพระและเป็นสุภาพบุรุษสุดขั้วโลก เห็นสุภาพสตรี เตือดร้อนเป็นไม่ได้ แต่ เฮ้อ...เทมส์ไม่เห็นหรือยังไงนะว่าสาวน้อยคนเมื่อกี้ ปกติดีชะที่ไหน ถ้าทำหน้าที่ตาธรรมดๆ ก็คงจะพอดูได้อยู่หรอก แต่อัอาการทำตาลอย แก้มแดงระเรื่อ สองมือบิดไปบิดมาอย่างกับบิดผ้าขี้ริ้วเมื่อกี้นะ บอกซัดๆ...สติไม่ดีชั่วๆ ยัยคนนี่!

"เถอะน่าไรรี่ จะเขม่นอะไรเขานักหนา ยังไงเรื่องมันก็ผ่านไปแล้วน่า แกรมลอนดอนก็ไม่ใช่แคบๆ คงไม่ได้เจอกันอีกง่ายๆ หรอก" เทมส์สรุป ซึ่งเหตุผลที่พูดมานั้นถูกต้องทุกอย่าง แต่ไม่รู้ทำไม ผมถึงได้ยังรู้สึก หงุดหงิดกับภาพที่เห็นที่ป้ายรถเมล์เมื่อครู่อย่างบอกไม่ถูก!

ผมหวังจริงๆ นะ ว่าอารมณ์จะดีขึ้นเมื่อถึงวันเปิดเรียนพรุ่งนี้นะ...

"เดี๋ยวให้ทุกคนแยกย้ายกันไปเข้ากลุ่มของตัวเองตามรายชื่อที่แปะไว้บนบอร์ดหน้าห้องนะ ใครอยู่ห้องไหนให้แยกย้ายไปได้เลย หลังพักคอฟฟี่เบรก เราจะเริ่มบทเรียนแรกกัน"

เบ็ตตี้ หัวหน้าอาจารย์สอนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาต่างชาติของมหาวิทยาลัยประกาศขึ้นในห้องประชุม วันนี้เป็นวันปฐมนิเทศของนักศึกษาต่างชาติที่เข้าเรียน pre-sessional ซึ่งเป็นคอร์สภาษาอังกฤษแบบเข้มข้นพิเศษเพื่อการเตรียมตัวเข้าศึกษาในระดับปริญญาตรีหรือปริญญาโท ลิ่นเสียงประกาศของอาจารย์ชาวอังกฤษสูงวัย นักศึกษา

ทุกคนแยกย้ายกันออกจากห้องประชุมเพื่อไปดูรายชื่อของตัวเองว่าได้อยู่ห้องไหน

"เธอก็เป็นคนไทยใช่ไหม"

เสียงใสๆ เป็นภาษาไทยดังมาจากทางขวามือฉันที่กำลังชี้รายชื่อของตัวเอง ฉันจึงหันไปมอง

"ใช่ เธอรู้ได้ยังไงนะ"

อีกฝ่ายยิ้มให้อย่างเป็นมิตร "ง่ายจะตาย ชื่อ นามสกุลคนไทยเค้าได้ไม่ยากหรอก นี่ไง อย่างคนนี่ ก็เป็นคนไทย" ผู้หญิงคนนั้นไล่ปลายนิ้วไปยังชื่อชื่อหนึ่งก่อนที่จะหันมาอีกครั้ง

"ฉันชื่อแห่ท แล้วเธอล่ะ"

"พีชจ๊ะ"

"พีช" แห่ททวนคำ

"จ๊ะ พีช" ฉันงงใจออกเสียง ซ.โซ่ ที่ลงท้ายให้ชัดๆ ให้อีกฝ่ายเข้าใจถึงความหมายได้อย่างเต็มที่ "ที่แปลว่าสงบสุขไง แบบ world peace ที่นางงามเขาชอบพูดกันนะ" ตรงคำว่า 'world peace' ฉันก็งงใจออกแอกเซ็นท์ให้เหมือนที่พวกนางงามในหนังเรื่อง Miss Congeniality พูดกันอย่างไม่มีผิดเพี้ยน

"ชื่อความหมายดี แต่รู้สึกว่าจะขัดกับบุคลิกของเจ้าของชื่อไปหน่อยนะ"

เสียงเสียงหนึ่งดังมาจากด้านหลัง ฉันหันขวับไปตามเสียงพูดนั้น
หนอย ใครละ บังอาจ...

เอ...แต่ฟังดูคุ้นๆ ซอบกโลหะ น้ำเสียงและวิธีพูดกวนๆ แบบนี้เหมือนเพิ่งจะได้ยินมาเมื่อวานนี่เองยังไงก็ไม่รู้

โปิ๊ะเซะ! ไซ่เลย ทำไมนะทำไม ตอนที่ร่วมเล่นเกมกับสำนักพิมพ์ถึงไม่เจอเจ็ดพิ้อตได้รับรางวัลหนังสือฟรีแบบนี้บ้างฮี้ ฉันนึกอย่างเคื่องๆ สถานการณ์ตรงหน้า

"นาย...มาทำอะไรที่นี่"